

Nr 373.

Av herr **Nilsson, Ernst Hjalmar**, och herr **Näsström**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning angående ändring i förordningen den 26 juni 1931 (nr 280) om erkända sjukassor.

Enligt 29 § i förordningen om erkända sjukassor stadgas bl. a.:

»Med avseende å sjukhjälp i form av ersättning för sjukhusvård eller sjukpenning skall sjukhjälpstiden i lokalsjukassa vara bestämd till aderton dagar för varje sjukdomsfall. Sjukdomsfall, som inträffar inom nittio dagar efter den sista dag, för vilken sjukhjälp, som nu sagts, meddelats av kassan eller av centralsjukassa, till vilken medlemmen är ansluten, eller av erkänd sjukassa, som han tidigare tillhört, räknas härvid såsom en omedelbar fortsättning av det tidigare fallet.

Lokalsjukassa, vilken har minst femhundra medlemmar och kan redovisa sjukhjälpfond till belopp, som prövas vara med hänsyn till omständigheterna betryggande, må av tillsyningsmyndigheten medgivnas rätt att meddela sjukhjälp, som i första stycket avses, under nittio dagar för varje sjukdomsfall, med begränsning som ovan sagts för sjukdomsfall, vilka inträffa inom nittio dagar efter det sjukhjälp senast meddelats. Innan medvande som nu sagts lämnas av tillsyningsmyndigheten, skall yttrande i ärendet inhämtas från centralsjukassans styrelse.»

I lagen om allmän sjukförsäkring 86 § andra stycket stadgas:

»Med avseende å sjukhjälp enligt den obligatoriska sjukpenningförsäkringen ansvarar lokalsjukassa för de nittio första sjukhjälpdagarna vid varje sammanhängande sjuklighetstillstånd samt centralsjukassa för tiden därefter.»

Vid den allmänna sjukförsäkringslagens utformande förutsattes, att varje lokalsjukassas medlemsantal skulle komma att omfatta så många medlemmar, att självrisken utan vidare skulle kunna utvidgas för de nuvarande 18-dagarskassorna. Det framhölls vidare, att det lokala självansvaret på så sätt bleve större och att det administrativa arbetet genom den enhetlighet, som vunnes genom att samtliga lokalsjukassor hade en egen självrisk på 90 dagar, skulle förenklas för såväl lokal- och centralsjukassorna som för kungl. pensionsstyrelsen. Den sistnämnda myndigheten, som har att öva tillsyn över sjukasseverksamheten, har i sitt förslag till Kungl. Maj:t om ändringar av nu gällande förordning om erkända sjukassor upptagit denna fråga och föreslagit sådan ändring av 29 §, att samtliga lokalsjukassor skola utgöras av kassor med 90 dagars självrisk.

I sin motivering härför anför pensionsstyrelsen bl. a.:

»Genom utsträckning av sjukhjälpstiden vinnes den fördelen att det lokala självansvaret blir större. Efter det lokalsjukassornas verksamhets-

områden anpassats efter den nya kommunindelningen, komma samtliga kassor att få för en 90-dagarskassa erforderlig storleksordning i fråga om medlemsantal. Icke heller kassornas ekonomiska ställning synes utgöra hinder för en generell utvidgning av sjukhjälpstiden till 90 dagar.»

I Kungl. Maj:ts proposition nr 35 har denna för sjukkasseverksamheten rätt väsentliga fråga icke upptagits.

Med anledning av vad ovan anförts hemställas,

att riksdagen måtte besluta, att sådan ändring vidtages i förordningen om erkända sjukkassor, 29 §, att lokalsjuk-kassas sjukhjälpstid skall vara 90 dagar,

samt att utskottet måtte utarbeta de författningsbestäm-melser som äro erforderliga för sådan ändring.

Stockholm den 9 februari 1952.

Hjalmar Nilsson
i Kramfors.

Emil Näsström.